

SIFA Veteranen

SIFA Idræthshistorisk Samling • Nr. 23 • December 2025

UL 2025 medaljer
overrækkes af Borgmester
Lasse Frimand Jensen
overvåget af SIFA's
idrætskonsulent
Søren Larsen...

Lars Horn/Baghuset

• Venskab over alle grænser...
50 år med Ungdomslegene i
Aalborg ...

• Kirsten Larsen fra Triton var et
sportsligt fyrtårn. Hun slog den
"kinesiske mur" som 17-årig...

• Fra skolebold til eliten..
- da volleyball kom til Aalborg

• Vejgaard Boldspilklub 100 år

• Da Nordjylland dominerede
dansk cricket år efter år...efter år...

• Fodboldens mest ensomme plads!
- og Hermann..? Hvem fa'en er Hermann?

Kirsten Larsen var en
sensation...også i Kina

-en tur fra Bindslev til verdenseliten i
badminton - og et fantastisk
All-England-mesterskab!

Skoleholdet "RSI"

(Ryesgades Skoles Idrætsforening) der i
60'erne landede den "nye" sport i
Aalborg. Her et af holdene der bl.a. talte
landsholdsspillerne Poul Ole Schultz og
Kjeld Johansen.

Forrest fra venstre: Poul Ole Schultz,
Kjeld Johansen og Poul Petersen.
Bagest fra venstre: Jens Kold, Ole Bech
og Hans Holm.

AaB's danske cricketmestre 1972

Fra venstre: Svend Østergaard,
Jørgen W. Larsen, Poul Wøhlk,
Svend Aage Jeppesen, Erik Westergaard,
Per Sørensen, Hardy Sørensen, Henrik
Færgemann, Flemming Sørensen,
Carsten Morild, Per Terp, Ole Isaksen,
Henrik Mortensen og Henning Hoff.

...og her er Hermann i "kampen",
JBU mod KBU i 1934, hvor han over-
strålede landsholdsmålmanden...

Ryesgades skole nordjysk mester

Baade pigerne og drengene blev nr. et

2025: SIS'te nyt fra Harald Jensens Vej

Vi starter det sidste nye med gammelt nyt, nemlig med lige at kaste et blik på vores juletradition, veteranernes "Julesammenkomst" i Freja's hyggelige lokaler. Sådan også i 2024... Et flot, feststemt fremmøde år efter år. Der er så sandelig liv i veteranerne. God mad, god musik og en vidende og charmerende gæst i den gamle sportsredaktør på Politiken, Rasmus Bech, der med viden og sjove anekdoter om Aalborgs tidligere OL-deltagere, gav os en herlig oplevelse.

Når vi tager hul på 2026, står vi for en flytning af hele vores idræts-historiske samling.

Efter et langt og godt virke på flere lokationer i vestbyen: Annebergvej, Vesterkæret Skole og Harald Jensens Vej ved Stadion, rykker vi sammen med SIFA i Nordkraft.

Med en fælles lokalitet for SIFA, Parasport Aalborg og SIS (SIFA Idræthistorisk Samling) håber vi, at synergien kan ruste os til fremtidigt virke.

En større kontaktflade til og et betydeligt større flow af besøgende... (kunder i biksen) er formålet, og hertil naturligvis passende og ikke mindst "sunde" depoter til alle vore rariteter.

En forenkling og modernisering af udstillingerne skulle gerne "løfte" niveauet. I øjeblikket pågår en større "udtynding" af effekter såsom pokaler, medaljer m.v.

Vi vil naturligvis bevare effekter, af en vis sportshistorisk værdi, som præsenterer såvel klassepræstationer som bredden af Aalborgs idræt, og som kan være med til at fortælle de mange historier, som den gemmer.

Et mangeårigt ønske om at kunne fremvise gamle filmstrimler, videos og fotomaterialer håber vi at kunne præsentere i det nye år.

Spændende bliver det....

Samlingen har i år fået tilført endnu mere viden og faglig ekspertise og kompetence, idet Ole S. Nielsen efter en vis "prøvetid" absolut er godkendt. Med en solid fodboldkarriere bl.a. i solsideklubberne samt hos de bolchestribede i Aalborg øst, har han et flot sportsligt CV. Og med en it/grafisk karriere fra den go'e gamle Stiftstidende, så er vi særdeles godt rustet.

"SIFA Idræthistorisk Samling"

Harald Jensens Vej 3-5, 9000 Aalborg

Tlf.: 9816 6499 • Mail: idraetshistorisk.samling@gmail.com

Styrelse:

- Keld Jensen, 2013 8077 • Flemming Juul Gade, 2253 0085
- Karsten Simensen, 5051 7618

Medarbejdere:

- Karsten Jensen, 3062 0354 • Leif Bruno Sørensen, 2216 9726
- Jan Jensen, 2029 5354 • Dorrit Jensen, 4052 7770 • Ole S. Nielsen 4084 9486
- John Holm Jensen, 2363 7905

BEMÆRK! Vi lukker og slukker SIFA IDRÆTSHISTORISK SAMLING d. 1. dec. 2025 for at flytte i nye lokaler sammen med SIFA's administration. SIFA's nye lokaler ligger i Nordkraft (Kunsthallen), Kellerups Torv 5,3 Vi genåbner arkivet onsdag d. 28. januar 2026.

Hver onsdag kl. 13-16 vil vi herefter være klar til at tage imod besøgende. Kommer I flere, vil vi gerne vide det. Så vil vi ha' kaffen klar og tilstrækkeligt med blødt brød. I er også velkomne på andre tidspunkter efter aftale, hvor vi gerne inviterer og gi'r en lille rundvisning. Skulle I... jeres klub eller nogle af medlemmerne have ting/effekter, som de vil donere til samlingen, tager vi gerne imod.

"Er det godt nok så skræmmende...?" spørger flere interesseret, når vi stadig og desværre "kun" kan mønstre én kvinde blandt medarbejderne. Det er Dorrit, som stædigt holder ud (og gør det godt), og skulle andre kvinder fatte interesse for at arbejde i "samlingen" giver Dorrit gerne en sandfærdig introduktion. Vi kan garantere: **Det er ikke kedeligt!**

Som vanligt har vi haft vores rullende udstilling ude på eventyr. Vores vandreudstilling af roll-ups er et populært indslag, hvor det klinger med arrangementet og tilskuerne, og bl.a. rullede vi os ud for "Idrætsmødets" deltagere i Aalborg Kongres- og Kultur Center i foråret.

I april var vi til seminar med idrættsmuseumskolleger hos arkivet i Horsens. Det var en god, givende og inspirerende oplevelse.

I august drog vi på "opdagelsesrejse" til "Idrottsmuseet" i Göteborg. Det var en fantastisk oplevelse og øjenåbner.

En utrolig flot og varieret udstilling, selvfølgelig båret oppe af store idrætsstjerner, hvor bl.a. sværvægtsverdensmesteren i boksning Ingemar Johansson havde doneret et væld af effekter suppleret af flere privates store samlinger.

Et helt museum i museet.

Men naturligt også store fodboldnavne fra Göteborgklubben GAIS med bl.a. Gunnar Green, og ishockeyklubben "Frölunda".

Vi drog hjem...spækket med oplevelser og input til vores nye tilværelse i Nordkraft.

Gode og kreative løsninger og flittigt brug af "QR-koder"...

QR står for Quick Response - hvilket typisk kan erstatte en alenlang tekst til det udstillede, så man via sin mobil aflæser QR-koden, og af den vej indhenter relevante tekstoplysninger, fotos mv.

Nu må vi så lige finde vores ben at stå på....

gelsen, at man frygtede fremtiden.

Da disse lokalhistoriske arkiver typisk drives som foreninger og således af medlemmer, ja så er det ikke lige her, der sidder friske kræfter klar i "transfervinduet".

For "Aalborg Stadsarkiv" (under hvis paraply vi er forbundet til Aalborg Kommune), præsenterede arkivar Anders Lykke Widt de gode tanker om at tilføre Aalborg et netværk af QR-lokationer, som et godt input i forsøget på at tiltrække titlen som "Europæisk Kulturhovedstad i 2032".

Et tiltag som vi naturligvis bakker op om, da også idrættens lokationer, som alle ved, kan fortælle mange spændende historier.

SIFA Idræthistorisk Samling, hedder vi nu, og det løber vi ikke fra, men en "scanning" af navnets signalværdi er ikke topscorer.

Navnet signalerer, hvad vi gør rent praktisk, men med vores nye destination i Nordkraft og et noget større flow af potentielle gæster, så synes vi at en "ansigtsløftning" og en bedre og mere tydelig titel vil være gunstig.

Det nye navn er tilsigtet en mere klar forståelse af vort virke såvel nationalt som internationalt.

Vi har valgt at kalde os:

"AALBORG SPORTSMUSEUM"

med undertitlen

"SIFA IDRÆTHISTORISK SAMLING"

Vi håber meget, at I, og mange andre med et liv i og for idrætten, vil lægge vejen omkring vores nye destination i Nordkraft, når vi slår dørene op sidst i januar 2026.

Glæd jer....det gør vi!

Tak til "Veteranens" mange gæsteskrivere og til de ildsjæle vi har tappet for historier og anekdoter til dette blad.

Stor tak til SIFA og Peter Skram for at tænke os ind i flytningen.

Tak til arkivets medarbejdere og styrelse for at levere et umådeholdent humør, dødssyge skrøner, gode kageoplevelser og ikke mindst tålmodighed når "vandet er gået" igen og igen... (i kælderens).

Godt Nytår!

Keld Torben Jensen
SIFA Idræthistorisk Samling

Givet er det, at vores tilværelse som "opsamlingsheat" af idræts-scrap vil

fortsætte en rum tid.

Sådan at forstå, at vi nu modtager, hvad der reelt set er "de sidste krampetrækninger" af avisudklip, scrapbøger og pressefotos.

Vi vil naturligvis stadig tilskynde alle, som måtte være i besiddelse af "guf" med relevans for vores idræthistorie, at lægge vejen omkring os, da vi stadig gerne (og meget gerne) tager imod.

På det årlige møde for Aalborgs lokalarkiver, hvorunder vi også agerer, var der forståeligt frygt for at interessen for at drive arkiverne har kort levetid. Med én som jeg af de yngre (76?) på mødet, var det mere reglen end undta-

Kirsten Larsen var et sportsligt fyrtårn

En sensation, da den nordjyske pige besejrede hele verdenseliten i badminton som 17-årig og senere vandt All-England i 1987. En tur fra Bindslev til verdenstoppen...

Flot rekordliste

Kirsten Larsen (nu Kirsten Fladberg)

Kirsten er gift med den tidligere topspiller, Steen Fladberg.

De har sønnen Rasmus Fladberg og datteren Rikke Fladberg, som begge har spillet badminton på topeliteniveau.

Hun er født i Bindslev 14. marts 1962.

Kirsten har gennem karrieren fra 1979 og til 1990 vundet et utal af sejre over hele verden. Vi nævner blot et lille udsnit af de mange fornemme resultater.

- Dansk mester i damesingle 1981-82-83-86-87-88
- All-England mester 1987
- EM i single 1988 og nr. 2 i 1986.
- Nordisk mesterskab 1983-84-86-87-88. Bronze i World Cup 1980-1985-1986.
- 55 landskampe for Danmark fra 1979-1990.

Når jeg tænker tilbage på min karriere, så tror jeg, at det var en stor fordel, at jeg prøvede flere forskellige sportsgrene, bl.a. dans, håndbold og atletik - og senere badminton... - siger Kirsten Larsen.

Det at prøve noget andet er sundt for kroppen, ikke mindst motorikken og mentalt. Det er lidt rystende, når vi internationalt bliver sammenlignet med de kinesiske piger, der begynder på badminton, som fire-årige - og aldrig nogensinde får lov til at lege eller hygge sig med andre sportsgrene!

Den idrætslige karriere for Kirsten Larsen tog første rigtig fart, da hun kom i gymnasiet i Hjørring og i 1.g besluttede sig til at melde sig ind i Aalborgklubben Triton.

Det betød, at hun pendlede frem og tilbage to-tre gange om ugen for at passe sin træ-

ning. Det var en hård hverdag med gymnasium, lektier, og masser af træningsture til Aalborg.

Samtidig betød det også, at jeg fik en træner og coach, Peter Sørensen, der kunne rette diverse skavanker og generelt forbedre styrke og svagheder, men også lytte til alt mellem himmel og jord.

Der var et godt miljø i klubben..., siger Kirsten Larsen. *- der var kvinder, der var gode rollemodeller, og jeg havde dygtige træningsmakere - hovedsageligt herrer - bl.a. Kenneth Larsen og Jens Peter Nierhoff, som jeg kunne træne mod og virkelig blive udfordret af fysisk.*

De par år var uhyre vigtige for min videre udvikling og sportslige karriere.

Tre klubkammerater fra Triton vender sejrrigt hjem fra Europamesterskaberne.

Fra venstre: Mark Christiansen, Kirsten Larsen og Jens Peter Nierhoff der her fejres i lufthavnen.

Den forholdsvis ukendte nordjyske pige fra Bindslev i Nordjylland nåede blandt verdens bedste i badminton.

Det kom helt bag på eksperter, der ikke just havde forventet en stjernekarriere af den fysisk stærke og høje sportspige, der oprindeligt begyndte i Tversted-Bindslev IF, da hun var en halv snes år. Her spillede hun på en halv bane med broderen - og det var begyndelsen på en glørværdig karriere med hobetal af internationale medaljer. Kronen på værket var, da hun vandt det prestigefyldte All-England-mesterskab i damesingle (All-England startede i 1898) i Wembley i London, hvor hun fejede flere kinesiske storfavoritter af banen én efter én! Den stærkest besatte turnering i hele verden - før VM "blev opfundet".

Kirsten Larsen hædres som "Årets Navn" i Nordjysk Idræt i 1980 i Aalborg Stadionhal.

Det skete ved De nordjyske mesterskaber i indendørs fodbold. Aalborg Stiftstidendes sportsredaktør Eivind "SAM" Samuelson overrækker prisen...

Lærenem

En af de store kvaliteter hos Kirsten Larsen har altid været, at hun var meget lyttende og forsøgte at gøre, hvad de respektive trænere bad hende om. Hun var måske ikke den største tekniske begavelse, men hun var hårdt arbejdende og havde en imponerende fysik - ligesom hun slog forholdsvis hårdt.

Efter studentereksamen (18 år) flyttede hun til København og begyndte at læse på Niels Brock. Hun meldte sig ind i Gentofte Badmintonklub, der allerede på det tidspunkt var ret visionær indenfor badmintonporten, hvilket gav muligheder for også at træne om formiddagen.

Kirsten Larsen skulle "fylde store sko" efter Lene Køppens stop, men den seje nordjyde magtede det, og bag det store arbejde var der gerne tid til at posere og levere et dejligt smil til fotografen...

Det var lidt af et pres, at Kirsten Larsen i en forholdsvis ung alder blev udråbt til at blive det hjemlige idol og den nye kvindelige verdensstjerne, som Lene Køppens efterfølger.

- jeg havde jo bl.a. den barske oplevelse, at blive "klædt af" af Lene Køppen i semifinalen i All-England - og fik to gange æg... - tilføjer Kirsten Larsen med et lunt smil. Det var en voldsom nedtur, men jeg tror også, at det var medvirkende til, at jeg fik øjnene op for, at der stadigvæk var et stykke op til de allerbedste...

Stor betydning

Et positivt vendepunkt i Kirsten Larsen karriere skete, da hun hyrede Carsten Morild som personlig træner.

Hun valgte at lave en fast aftale med den dygtige træner, der i et par år forinden også var dansk landstræner og havde trænet Kirsten på Uber Cup-holdet.

Det betød, at Carsten Morild et par gange om ugen tog et fly fra Aalborg kl.15.00 og efter nogle timers hård træning, så vendte han retur og nåede frem til boligen i Blokhus kort efter midnat.

I samme periode rejste Kirsten også en del til Nordjylland og trænede, så hele indsatsen var seriøs og meget effektiv.

- Det var lidt af udfordring med dette rejseri, men heldigvis havde Carsten en forstående chef på Aalborg Portland, fortæller Annie Morild, gift med Carsten Morild.

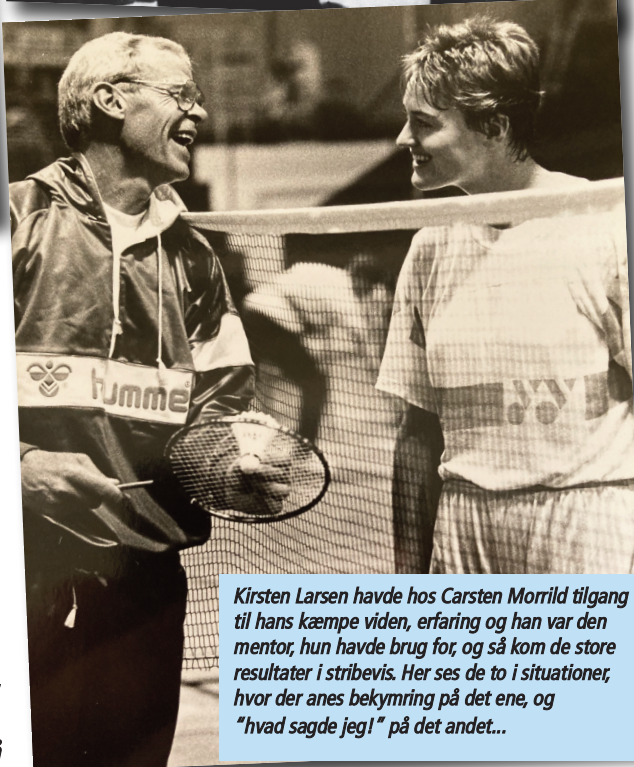
"I øvrigt tror jeg, at der var en gensidig forståelse mellem Kirsten og Carsten. Der var ingen tvivl om, at hun fik "sat stolen for døren" med hensyn til en seriøs træningsindsats, som hun også fulgte til punkt og prikke. Ingen slinger i valsen - og Kirsten var således også seriøs i sommermånederne, hvor en del aktive indenfor badmintonsporten ellers lagde ketcheren på hylden - men det gjaldt ikke Kirsten..." - tilføjer Annie.

Højdepunkt

Den sportslige højdepunkt blev sejren i All-England i 1987. Samarbejdet mellem Carsten og Kirsten havde fungeret glimrende, og begge håbede på en "pæn" præstation i England ved dette traditionsrige stævne over et par uger.

"Vi var begge afslappede og forventninger til mig var ikke voldsomt store fra medierne, da kineserne stillede med en håndfuld kandidater, som var storfavoritter til titlen i damesingle" pointerer Kirsten.

"Gæsterne fra Østen levede og åndede for de store turneringer - blandt andet All-England, da det var vigtigt for dem at vinde All-England, VM og ikke mindst OL, hvor

Kirsten Larsen havde hos Carsten Morild tilgang til hans kæmpe viden, erfaring og han var den mentor, hun havde brug for, og så kom de store resultater i stribes. Her ses de to i situationer, hvor der anes bekymring på det ene, og "hvad sagde jeg!" på det andet...

badminton kom på programmet i 1992 i Barcelona".

Kirsten Larsen mødte den topseedede kineser Li Lingwei i All-England-semifinalen i 1987, og efter en fremragende indsats vandt nordjyden med 11-5 • 5-11 • og 11-4. I finalen besejrede hun Qian Ping, som måtte trække sig.

Kirsten Larsen er i dag politisk engageret. Hun har de seneste otte år siddet i Byrådet i Køge Kommune valgt ind af Det Konservative Folkeparti. I skrivende stund er hun i fuld gang med en ny valgkamp - og håber på endnu en periode i byrådet på fire år. Vi kan nu afsløre, at hun fik et flot genvalg... sæt og match!

Af Niels Torp

Da volleyball kom til Aalborg

- 1954 Dansk Volleyball Forbund stiftes
- 1960 RSI (Ryesgades Skoles Idrætsforening) stiftes
- Formand Aage Christensen
- Han efterfølges af Hans Holm
- 1963 RSI skifter navn til RVK (Ryesgades Volleyball Klub)
- 1963 Aage Christensen i bestyrelsen for DVF
- 1963 Leo Larsen kasserer for DVF
- 1966 bliver Leo Larsen formand for RVK
- 1969 stiftes Nr. Sundby Volley
- 1971 Fusion RVK og Nr.Sundby: SHIMA
- 1974 fødes VK 74
- 1977 bliver AFF's volleyafdeling til HIK stiftet af Jens Bach Sørensen
- Sidst i 70'erne opstår klubber i Aalborgs opland bl.a.: Vestbjerg, Ellidshøj, V. Hassing
- SHIMA trækker dameholdet i 1. division da 5 spillere søger over i HIK i 2. division
- 1989 HIK spiller sig i Elitedivisionen for herrer og 1. division for damer
- 1998 Fynboen Birte Rasmussen bliver første kvindelige formand i HIK.
- 1998 HIK's herrer får sølv
- 2000 HIK's herrer får bronze
- 2001 får HIK Nordjyskes Idrætspris
- 2001 og 2002: HIK bliver danske mestre
- 2002, 2003 og 2004 HIK's kvinder vinder bronze
- 2003, 2004 og 2005 HIK's herrer vinder bronze
- 2008 og 2009 HIK's herrer vinder sølv
- 2016 HIK og VK 74 bliver til Aalborg Volley
- 2025 I dag har dansk volleyball ca. 18.000 aktive medlemmer i mere end 300 klubber.

Forordet opsamlet og forfattet af Keld Jensen på basis af interviews med nogle af pionererne i volleyballs indtog i den Aalborgensiske idrætsverden:

Hov! -der kom volley så lige...

En ven af mig... tidligere holdkammerat i fodboldklubben Aalborg Freja, Lars Brynildsen, var foruden at være hurtigste mand på fodboldbanen, indehaver af skolerekorden på 60 meter-distancen og også et atletisk springfænomen.

Et oplagt emne til en karriere i atletikkens 10-kamp. Han kunne det hele.

Naturligt på skolens fodboldhold, der dengang blev Skolemester, med på skolens håndboldhold osv. Han havde det hele...

- intelligens, humor, fysik, udseende...

- og så havde hans far en chokoladebutik i Reberbansgade.

Så dukkede volley op på vores skole, Ryesgades Skole, og Lars var "solgt"...

(Lars døde desværre alt for tidligt som 58-årig). Min tanke et ofte gået på:

Hvad var det, der dragede denne superatlet til én i Danmark trods alt "lille" idræt?

Volley blev "importeret" fra USA via KFUM-bevægelsen sidst i 50'erne og dukkede op i Aalborg som et "hit" fra og for skoleelever på Ryesgades Skole i Aalborgs vestby. Her var det ellers håndboldspillet i IK 1919 og fodboldspillet i Freja, der var de førende interesser i den meget børnerige bydel.

De første der fangede den nye sportsgren var bl.a. elevrådsformanden Aage Christensen, Hans Holm, Poul Ole Schultz...lærerne Helge Jørgensen og Leo "Loppen" Larsen.

Ryesgades Skoles Idrætsforening (RSI) stiftedes 1. December 1960 med en kerne som i den grad tog fra.

Klubben var kun for elever på skolen.

Man var hurtigt ude på "charmetogter" med småturneringer, der skulle markedsføre sporten. Således havde man hurtigt arrangeret flg.:

"Turnering i Ryesgades Skoles gymnastiksal. Foruden Ryesgades Skoles Idrætsforening deltager Aalborg Seminariums Idrætsforening med 2 hold samt et hold fra volleyballklubben i Ellidshøj".

Om "fødslen" skriver den unge formand Aage i medlemsbladet "Smash" i 1963.

Anledningen var navneskiftet til RVK (Ryesgades Volleyball-Klub), og overgangen til den nu "åbne" klub 30. april 1963:

"Den lærer, der var den egentlige årsag til, at der blev startet en klub var: Helge Jørgensen der sammen med fru Bjerre, frk. Jacobsen, fru Therkildsen, hr. Balling, hr. Jeppesen og hr. Leo Larsen, der alle gjorde et stort og uegennyttigt arbejde. Og som manden, der uden tøven gav grønt lys for vort klubarbejde, er det inspektør Duus, der fortjener stor tak.

Den sidste i rækken af de mange gode, værdifulde venner, der her fortjener tak, er pedel Larsen, den der uden tvivl har ydet den største og bedste hjælp til vor klub. Sidst da vor klub fik tildelt træningstimer i sommerhalvåret..."

Den sidste i rækken af de mange gode, værdifulde venner, der her fortjener tak, er pedel Larsen, den der uden tvivl har ydet den største og bedste hjælp til vor klub. Sidst da vor klub fik tildelt træningstimer i sommerhalvåret..."

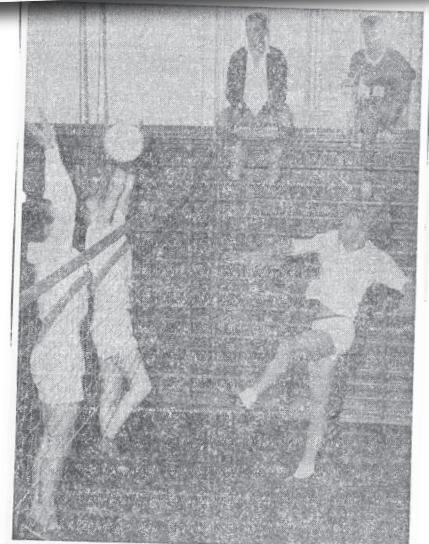

Ryesgades skole nordjysk mester

Baade pigerne og drengene blev nr. et

Ryesgades skoles Idrætsforenings sejrrende herrehold. Forrest fra venstre Poul Ole Schultz, Kjeld Johansen og Poul Petersen. Bagst fra venstre Jens Kold, Ole Bech og Hans Holm.

FAA ET-AARS dagen for Ryesgades Skoles Idrætsforenings officielle i gaar holdt Idrætsforeningen turnering paa skolen. Foruden foreningens egne hold deltog Aalborg Seminarium og Ellidshøj Idrætsforening. Arrangøren var saa ubeskeden at vinde baade herre- og damepuljen. I det foreningens I og II hold i begge tilfælde spillede den afgørende kamp. Der deltog ti herrehold og seks damehold. Billedet viser slutkampen mellem Ryesgades Skoles Idrætsforenings to herrehold.

Naturligvis må en ung fremadstræbende klub have et klubblad, så man kunne kommentere på udviklingen i den nye sport og "de voksnes" mangel på på forståelse bl.a. på facilitetsmangel...Bemærk på det du-sede udklip herover, hvorledes "publikum" måtte op i gymnastik-sals-ribberne for at få en siddeplads ved "ring-side" under turneringskampene på Ryesgades Skole....

Aage Christensen blev den første provinsrepræsentant i Dansk Volleyball Forbund, hvor sågar skolelærer Leo Larsen ("den syngende lussing") senere tog en tårn som kasserer, mens Hans Holm i klubben klarede skrivearbejde og klubblad og Poul Ole Schultz tog sig af læring og strategi for den unge klub...

Økonomien var jo naturligt et tema for disse pionerer. Således blev den unge formands rejse til forbundets repræsentantskabsmøde i København allernådigst "sponseret" af Aalborg Kommune.

Den "landsdækkende" turnering var jo mestendels besat af hovedstadsklubber, så når man drog af sted mod "staden" foregik det med afviklingen af 2 kampe i en weekend, "nu man var der".

Rejsen foregik meget ydmygt med Københavnerbådene "Jens Bang og "H.P. Prior", medbragte madpakker, soveposer og indkvarteret i lastrummet mellem barnevogne, cykler, hunde i bur osv.

Betalingen for rejsen 38 kr. betalte spillerne naturligvis selv! Der kunne være meeeeget langt til København, hvis man da ikke lige var en prøvet søulk.

Så den gængse hilsen for "held og lykke" før sådan et par kampe...

"Knæk og bræk!" kunne her få en noget mere odios betydning.

Damevolley blev hurtigt et stærkt kort for den unge klub og lokalt og regionalt sad man på tronen, men at man led af "Københavnerskræk" viser beretningerne tydeligt fra de første år.

Den nye landsholdsanfører Pia Jæger (tv) sammen med Shimas anden landsholdsspiller Bente Pedersen

Aalborg-pige bliver anfører

Pia Jæger, VK Shima, er blevet udtaget til anfører på det danske damelandshold i volleyball ved de nordiske mesterskaber 20. og 21. april i Aalborg og Hjørring. Hun afviser Lis Hansen, Bokma, Odense, der er sat af holdet.

Foruden Pia Jæger er 18-årige Bente Pedersen med fra Shima.

6. og 7. april deltager landsholdets fællestrænere i København.

Klubber som "Vognmandsmarken" og "USG" var skræmmende gode ikke mindst qua deres større erfaring, landsholdsspillere osv. Men historien fortæller også, at der var en vilje, og så ved vi jo også, at man finder en vej.

Med fusion af Nr. Sundby Volley og RVK under klubnavnet SHIMA fik damevolley det boost der skulle til...

I atletikklubben AFF (Aalborg Fodsports Forening) havde man i 1970 startet med volleyball, og den driftige skolelærer fra Hobrovejens Skole, Jens Bach Sørensen, udviklede spillet om faciliteter og haltider, da han i 1977 stiftede

HIK (Hobrovejens Idræts Klub)

Klub nedlagt - en ny dukker op

En volleyballklub er blevet opstillet, men en ny har set dagens lys.

Hobrovejens Idræts Klub i Aalborg, HIK, Aalborg har holdt stiftende generalforsamling og tæller forløbende 41 medlemmer, der alle er kommet fra AFF's opløste volleyballafdeling.

— Det er i held førsteblæse med stiftelsen, at volleyballafdelingen er blevet nedlagt, så vi nu har stiftet en ny klub, oplyser den nyligt valgte formand for HIK, Aalborg Jens Bach Sørensen.

Mens atletikdelene har holdt til i Skovdalen har volleyballspillerne trænet i Stadionhallen og på Hobrovejens Skole, så der har egentlig aldrig været tale om noget samlet klubliv. Det har kun været de to bestyrkere, der har været i kontakt med hinanden.

I praksis har AFF fungeret som to foreninger, så det har været helt naturligt at stiftet en volleyballklub er blevet opstillet. Det har alle erkendt, og

På den stiftende generalforsamling blev der valgt følgende bestyrelse:

Jens Bach Sørensen, formand, Bent Carlsen, angiver, Vagn Nybø, kasserer, Mette Wiik, sekretær og Ulla Frederiksen.

HIK, Aalborg har overtaget alle foretagelser og rettigheder fra den nedlagte klub, hvilket betyder at HIK, Aalborg kan starte med et 3. divisionshold for herrer og et serie af hold for damer.

Men også ungdomsaktiviteterne skulle være i orden. Således havde AFF's drengehold i fire år deltaget ved de danske mesterskaber, og sådanne drenge har med et ind i den nye klub.

Per

De fem bestyrelsesmedlemmer i den nystiftede klub ser lyst på fremtiden. De er fra venstre: Bent Carlsen, Mette Wiik, Ulla Frederiksen og Jens Bach Sørensen.

Hal-problemer skaber loft over ambitioner

AALBORG. Halproblemer i Aalborg skaber loft over ambitioner. Hobrovejens Idræts Klub, HIK, Aalborg har holdt stiftende generalforsamling og tæller forløbende 41 medlemmer, der alle er kommet fra AFF's opløste volleyballafdeling.

Og problemerne synes at blive forstærket, nu da klubben for første gang står foran et ryk i et stiftet klubliv. Det har kun været de to bestyrkere, der har været i kontakt med hinanden.

I praksis har AFF fungeret som to foreninger, så det har været helt naturligt at stiftet en volleyballklub er blevet opstillet. Det har alle erkendt, og

Formand, Jens Bach Sørensen. Håber at der nu vil være politisk opbakning til en halopåbygning for den betragtede volleyballklub i Aalborg centrum.

volleyballspillet også dertil villet med Katedralskolen, mens hal, og rent træningsmæssigt er der for HIK problemer, som betragtes som ganske uoverskuelige i andre klubber.

— Vi har eksempelvis ikke kunnet træne i hallen i den nye klub, har op til de vigtigste kampe i klubben. Således, hvor opbygning til et divisionshold for herrer og 1. division for damer skal foretages. Det skyldes, at hallen er optaget på grund af termiske problemer, siger næstformand Poul Thomsen.

Et andet problem er, at HIK også søger andre steder hen, til eksempelvis til træningsfaciliteter, og det giver klubben en række problemer. Det er det, der gør, at klubben ikke kan holde til at være i hallen, og det giver problemer for klubben.

— De taler vi om de politiske, der i sin tid har givet os nogle problemer, skal løses på disse. Vi kan dog den for-

Lokalt har man altid respekteret den unge, nye sport, men når det gjaldt faciliteter, så har det knebet gevaldigt med at give de fine og rosende ord følgeskab af handling. Fra gymnastiksalene til Katedralskolen til Stadionhallerne har lederne måttet kæmpe, ikke kun indenfor stribterne, men med langsomme og "vil-døve" politikere. Som de gulnede udklip fra vores lokale "Stiftstidende" viser, havde man på sportsredaktionen i "Sam", Flemming "Mingo" Olesen og Henning Hansen, de bedste venner, der konstant lagde pres på "systemets" utilnærmelige verden. Hvor har den langsomhed og drønet mange ledere, og vi må retfærdigvis

ikke glemme at Aalborg Kommune årtier senere er kåret til "Danmarks bedste Idrætskommune".

Over årene har volleyball i Aalborg fostret et væld af landsholdsspillere, supertrænere og -ledere. Danske mestre, pokalvindere, årets spillere, årets trænere...årets klub osv... - måske pt ikke helt i toppen, men: Aalborg Volley lever og har det godt.

Herreholdet i næstbedste række 1. Division og Kvinderne i Volleyligaen...

-det er så flot!

Keld Jensen

Fra 1998 og 11 år frem var Aalborg med helt i toppen af Dansk volley. På billedet her fejrer Birte Rasmussen, som var den første kvindelige volleyballformand i Aalborg, at HIK tog pokalsejren i 2004, og til højre fejres endnu et mesterskab... Gyldne tider for Aalborg volley...

HS1 & DS1 indbyder til:

GULDFEST!

Lørdag den 21. april kl. 19:00 i Klubhuset

Da volleyballkom til Aalborg

Af Aage Christensen, medstifter og formand for Aalborgs første volleyballklub: RSI (Ryesgades Skoles Idrætsforening)

Forleden kørte jeg forbi Ryesgades Skole, (eller "Ryes Cottage" som det flot hedder i dag) og pludselig gik mine tanker godt 60 år tilbage i tiden til "min" skole i Aalborgs Vestby, hvor det hele tog sin begyndelse. Skolen blev nedlagt som folkeskole i 1980.

Halvtredserne og begyndelsen af tresserne var en tid, hvor man i datidens Aalborg på mange områder stadig mærkede mangelsituationer, eftervirkninger af den anden verdenskrig. Således også på idræts- og fritidsområdet, hvor der manglede alle former for faciliteter.

Al træning til indendørs idræt kunne kun foregå i skolernes gymnastiksale og på Annebergvej i Tennishallen, der var eneste sted, hvor der var plads til afvikling af betydende kampe i håndbold, badminton og tennis.

På skolerne var det stadig den stramme disciplin der herskede, hvilket betød, at en næsvis opførsel blev belønnet med en synkende lussing af læreren og i ekstreme tilfælde med et rap bagi med spanskrøret. Sådan var det også på Ryesgades Skole. Og dog. Skoleinspektør Duus og hans lærere evnede både at opretholde streng disciplin, men til gengæld var de også så progressive, at de begyndte at tage eleverne alvorligt. Hvilket man ikke nødvendigvis gjorde den gang.

På denne baggrund var det ret enestående, at to af skolens lærere Helge Jørgensen og Leo Larsen præsenterede et helt nyt boldspil for skolens ældste elever: **Volleyball**.

Dansk Volleyball Forbund, der var stiftet nogle få år tidligere (1954), havde til gymnastiklærere i hele landet udsendt en skriftlig vejledning med spillets regler og afvikling.

Spillet blev hentet til landet af unge KFUM'ere, der havde oplevet spillet i USA. Det fantastiske ved spillet var, at man plud-

3 af pionerne fra volleys spæde start i Aalborg i hhv RSI og RVK.

Fra venstre: Hans Holm, Aage Christensen og Kjeld Johannesen. Her samlet til "sandhedens time" - interview i Frejas klubhus 2025..

selig fik et boldspil, der kunne spilles tilfredsstillende i en gymnastiksal i modsætning til håndbold, der var noget amputeret, når det foregik i salenes minimale banestørrelser.

Med hjælp fra de to lærere og sammen med skolens elevråd (hvor jeg var formand) og stærkt støttet af skolens inspektør blev Ryesgades Skoles Idrætsforening stiftet. Klubben var sammen med Århus Studenternes Volleyballklub, de to eneste klubber i provinsen. Og vores første virkelige store udenbys kamp blev da også mod ASV, Århus. Alene rejsen til Århus var en kæmpe udfordring for os.

Men udfordringerne blev ikke mindre, da medlemmerne efterhånden blev så "gamle", at de forlod skolen, så nu skulle

træningen jo pludselig til at foregå om aftenen og ikke om eftermiddagen, som tilfældet var for skoleelever.

Som 17-årig formand for klubben fik jeg pludselig et problem af de helt store.

Vi **måtte** skaffe træningstider om aftenen, hvis vor klub skulle fortsætte.

Buskontrollør Marius Andersen, vores senere Borgmester (medlem af byrådet og nyvalgt formand for SIFA), inviterede vi til et skolestævne på Ryesgades Skole.

Som altid var Marius sportens mand, og han troppede op på vor skole for at se det nye boldspil.

Vi fik lejlighed til at beklage os over vore kæmpe problemer med manglende trænings-

lokaler. Marius Andersen anbefalede mig at tage kontakt til smedemester Georg "Gokke" Gundersen, der var formand Dansk Idræts Forbunds Nordjyske afdeling, som vi var tilknyttet.

Georg Gundersen var en lille trind mand, endog meget lille og meget trind. Som ung havde han været bryder i Jyden og havde sågar deltaget i Olympiaden i Paris i 1924. Han var så lille, at under en boksekamp i Aalborghallen, hvor han var kamplæder, var der en af de højroastede tilskuere, der råbte: **"det er lettere at springe over Georg end gå rundt om ham"**.

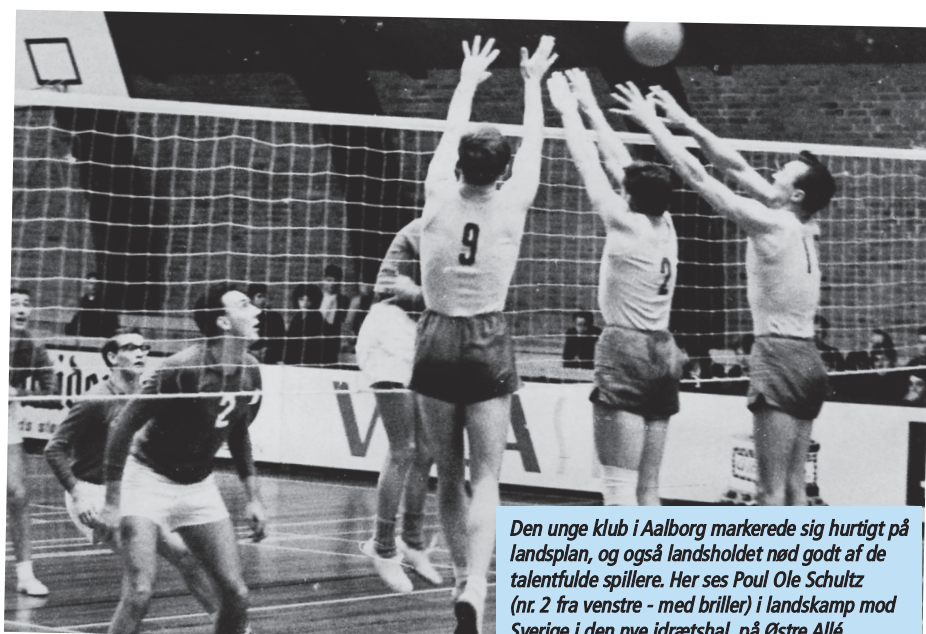
Med anbefalingen fra Marius besøgte jeg Georg Gundersen.

Man ringede ikke bare til en formand, når man havde noget vigtigt at drøfte.

Nej, jeg troppede pænt op hos Gundersen i Valdemarsgade, hvor han boede.

Navneskift til RVK - Ryesgades Volleyball Klub i 1966 - det talentfulde mandskab ses her. Fra venstre: Lars Brynildsen (L), Poul Petersen, Kjeld Christensen (L), Jens Kold, Ole Bech, (nr. 8 ukendt) og Poul Ole Schultz (L). Kjeld Johansen (L) mangler. 4 landsholdsspillere (L) fra RVK...

Den unge klub i Aalborg markerede sig hurtigt på landsplan, og også landsholdet nød godt af de talentfulde spillere. Her ses Poul Ole Schultz (nr. 2 fra venstre - med briller) i landskamp mod Sverige i den nye idrætshal på Østre Allé.

Han lagde strategien: *Tildeling af skolelokaler til idrætsformål foregik via en kvindelig kontorchef, der sad hos skoledirektør Hjalmar Thomsen på Vejgaard Rådhus.*

"Men der skal du ikke tage ud" sagde Gundersen. **"Lørdag eftermiddag tager du ned til frøken B. på hendes privatadresse. Og så tager du en buket blomster med, som tak for at du må ulejlige hende på en lørdag. Hun er en venlig dame, og hun inviterer dig helt sikkert ind.**

Så forklarer du hende problemet".

Som sagt så gjort. Vi fik efterfølgende træningstimer om aftenen på Ryegade skole. Til stor irritation for Idrætsklubben 1919 og Roklubben Ægir, der mistede deres timer. Om det var blomsterne eller erkendelsen af vort behov, der gjorde udslaget, vides ikke.

Det første internationale stævne vi arrangerede blev afholdt i Tennishallen på Annebergvej. Kampen stod mellem det danske herrelandshold og et hold fra de amerikanske styrker i Bremen i Tyskland, "Red Devils". Holdet tog rundt i Europa for at skabe PR for de amerikanske styrker i Tyskland, der dengang bestod af langt over en halv million amerikanske soldater. Da man aldrig tidligere havde afviklet en volleyballkamp i Tennishallen, havde man selvfølgelig ikke noget udstyr.

Halinspektøren Eiler Jensen, der var både brysk og kontant, klarede selvfølgelig problemet ved at opstille to træstolper isat kroge til nettet. I volleyball har nettet en ganske bestemt højde, og det havde Eiler selvfølgelig ikke fået at vide.

Rutinerede spillere kan på hundrede meters afstand se, om net højden er korrekt. Og det kunne amerikanerne desværre også. Straks de kom ind i hallen, beklagede de sig over den manglende korrekte net højde. Som arrangør måtte jeg selvfølgelig påtale manglen overfor Eiler, der straks kvitterede med: **"nu skal de amerikanere sgu styre sig, de kan sgu da ikke se, om nettet er 3-4 cm højere eller lavere...."**

Det kunne de, og ekstra snore blev løsningsen, der gjorde, at nettet næsten havde den rette højde.

Senere blev det muligt at afholde et endnu større stævne, nemlig **"Det Vesteuropæiske Mesterskab"**, der havde deltagelse af de vesteuropæiske lande, der dyrkede volleyball på daværende tidspunkt.

Østeuropæerne, var allerede langt fremme med sporten og havde deres egne mesterskaber.

Da stævnet blev afholdt, var der i mellemtiden blev bygget to haller, nemlig Idrætshallen på Østre Alle, der blev opført af DDSG&I (De Danske Skytte- Gymnastik og Idrætsforeninger) og Stadionhallen, som blev opført af SIFA.

Lokalt ville vi helst have afviklet stævnet i den helt nye Stadionhal.

Detaljerne om afviklingen i stadionhallen aftalte jeg med Marius en lørdag middag i en reservebus, der stod parkeret i Vingårdsgade. Marius var stadig buskontrollør ved Aalborg Omnibusselskab.

Ved den lejlighed aftalte vi, at volleyball skulle med på frisen med de forskellige idrætsgrene, der pryder Stadionhallen.

Da TV med Gunnar "Nu" i spidsen ville vise finalekampene fra stævnet, fik vi tilbudt at afholde stævnet gratis i Idrætshallen på Østre Alle. For det var første gang, at der var en TV-reportage fra denne hal.

Så DDSG&I betragtede en TV-transmission som god reklame for deres hal.

Dansk Volleyballforbund valgte så at flytte stævnet hertil.

Alle de udenlandske spillere blev indkvarteret på Borremose Ungdomsskole i Himmerland.

Også dengang rasede aviskrigen

Ikke med gratisaviser man får smidt i nakken på gaden. Nej, den gang var der krig på meninger og oplag.

Således var der tre aviser i Aalborg, der kæmpede om næsten hver enkelt abonnent.

Den største avis, Aalborg Stiftstidende havde to sportsjournalister, Vagn Rasmussen og chefen "Sam", eller som hans borgerlige navn var, Eivind Samuelsen. "Sam" var den fremsynede og enormt aktive journalist, der bl.a. lavede et sportstillæg i tabloidformat.

Noget helt nyt dengang.

På "Amtstidende" rådede Erwin Olesen over sportsstoffet og på den mindste avis "Ny Tid" var det Arne Mark, der som ene mand redigerede sportsstoffet.

Foruden dette refererede han fra AaB's hjemmekampe, og hvis han kunne nå det, også fra Changs kampe.

Nogle af Frejas kampe skrev jeg om i "Ny Tid".

For at skabe interesse for mesterskabsstævnet, havde vi lavet mængder af pressestof om de forskellige hold og selve stævnet. "Sam" var interesseret i det vi lavede, og vi fik en fantastisk god presse dækning i Stiftstidende.

Det samme var tilfældet med "Ny Tid".

Olesen på "Amtstidende" var til gengæld ikke så interesseret, hvilket man kunne se, af den omtale vi fik.

Så da jeg lørdag aften mødte op hos "Sam", som jeg havde gjort utallige gange før, med resultater af dagens kampe, kiggede han på mig og spurgte:

"..er du tilfreds med den dækning, I får i Stiftstidende...?"

Jeg bekræftede, at vi var meget glade for dækningen.

"Hvad med Ny Tid...?"

Også her var vi tilfredse.

"Men hvad så med Amtstidende....?"

.... Jaaaae.. (det kneb lidt).

"Godt", sagde Sam.

"I morgen, søndag kommer jeg til finalekampen, og jeg laver en stor artikel til Sportstillægget mandag, men ikke hvis du går over til Amtstidende med resultaterne søndag aften... - så skriver jeg ikke mere om volleyball...!!!"

Jeg forklarede ham, at Dansk Volleyball Forbund, der var officiel arrangør, ikke kunne unddrage pressestof til Amtstidende. Sam kiggede på mig...

"All right. Jeg kommer ikke i morgen!"

Jeg sad lidt....

- og sagde derefter spagfærdigt:

"Jeg når sikkert først ned på Amtstidende med resultaterne samtidig med deres deadline kl. 22 i morgen aften".

Sam kiggede på mig og sagde:

"Vi ses i morgen!"

Aalborg Stiftstidende og Ny Tid bragte så en fyldig reportage om det store idrætsstævne, medens Amtstidende desværre (?) ikke fik stoffet med...

Aage Christensen

Vejgaard Boldspilklub blev stiftet søndag den 22. november 1925 og kan derfor i 2025 fejre en af sine helt store milepæle. Forud for stiftelsen var gået nogle år, hvor ungdommen i Vejgaard var samlet i foreningen Vejgaard Idrætsforening, der blev stiftet i 1912. I 1916 startede Brydeklubben Thor Vejgaard, som havde både brydning og boksning på programmet, og det skulle vise sig at få stor betydning. Mange af de unge fodboldspillere blev nemlig i stedet for til brydere og bokser i Thor, og Vejgaard Idrætsforening sygnede langsomt hen. I de år begyndte snakken at gå - Vejgaard som bydel burde få sin egen deciderede fodboldklub. Hos barbermester Hans Hansen på Hadsundvej blev snakken efterhånden mere konkret. Selvom Vejgaard dengang var en lille forstad til Aalborg, hvor alt gik i luntetrav og ting tog sin tid, gik barbermesteren forrest - nu skulle der ske noget.

244 kr. og en gammel bold

I løbet af 1925 havde barbermesteren allieret sig med tre unge sportsbegeistrede lærere, som alle var kunder hos ham. Det var svogrene Berthel Kristensen, Jens Ejnar Jensen og Olaf Frederik Toftthøj. Og søndag den 22. november 1925 mødtes de med en kreds af fodboldbegeistrede unge mennesker på Vejgaard Afholdshjem og stiftede Vejgaard Boldspilklub. Og allerede i foråret 1926 kunne klubbens første træninger begynde. Vejgaard Idrætsforening overlod VB sin kassebeholdning på kr. 244 samt den gamle bold. Og så havde sognerådet for Nørre Tranders Sogn, som Vejgaard dengang hørte under, fået en grund testamenteret af Vognmand Jens Lundbye, nemlig "Hullet" som grunden blev kendt som i folkekunde. På grunden byggede sognerådet, med bestyrelsesmedlem Berthel Kristensen i

banen, når ellers VB og skolen ikke brugte den. Det siger næsten sig selv, men banen blev voldsomt medtaget og ikke sjældent måtte underlaget i det lille målfelt skiftes, fordi der simpelthen ikke var mere græs tilbage.

Første oprykning

Men VB var startet op som en rigtig fodboldklub med love og vedtægter, og klubben blev også tilmeldt i JBUs B-række. Der kom hurtigt mange nye spillere til, og lederne fik travlt. I JBU-turneringen gik det fint, og allerede i foråret 1927 spillede vores førstehold sig op i den bedste række, A-rækken, ved at slå Brønderslev. I efteråret 1927 kunne man dog mærke en vis tilbagegang i klubbens aktivitet. A-holdet kunne ikke klare sig i den fine række, og B-holdenes spillere mødte ikke op til træning! I 1928 valgtes Berthel Kristensen til ny hovedformand for "at få skabt den gamle orden tilbage i klubben", som det blev formuleret. Der var på dette tidspunkt 35 seniorspillere, 27 juniorspillere og 68 drengespillere i VB.

Behov for en ekstra bane

I 1932 var medlemstallet dog faldet yderligere. Der var fortsat 35 seniorspillere i klubben, men antallet i ungdomsafdelingen var faldet til 14 juniorer og 11 drengespillere. Klubben fik meddelelse fra sognerådet om, at banen på et tidspunkt skulle laves i stand, da den var helt og aldeles slidt op. Men hvornår skulle det ske, når klubben kun rådede over én bane? Det stod derfor klart, at VB var nødt til at skulle have en ekstra bane. Klubbens medlemmer tog selv fat for at etablere den ekstra bane ved Øster Sundby Vej, det nuværende Vejgaard gl. Stadion.

Alle var klar over, at det var et stort arbejde, men medlemmerne mødte talstærkt op - iveren var stor, for nu skulle VB have sit eget nye stadion!

Et par år senere, i 1934, var den gamle bane i "Hullet" fortsat umulig at spille på, og medlemmerne havde efterhånden også mistet lysten til at flytte flere kridtbanker til den nye bane, trods bestyrelsesformand Jens Andersens gentagne henstillinger om at fortsætte arbejdet. Selv gik han altid i spidsen, men arbejdet skred kun meget langsomt fremad. Klubben måtte kapitulere og bede kommunen tage over på arbejdet med at anlægge den nye bane.

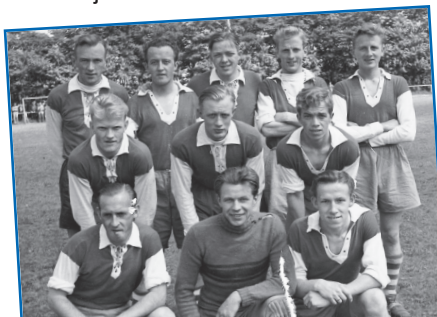
Vejgaard Boldspilklub

1

spidsen, et lille klubhus, som var indrettet med et boldrum, hvor der også var plads til at Spilleudvalget kunne samles for at udtage hold, samt et baderum hvorom det fortæles, at der kun fandtes koldt og iskoldt vand. Af gode grunde begrænsede vandtemperaturen brugen af baderummet en del. Resten af klubhuset var ét stort omklædningsrum med bænke. Klubhusets eneste varmekilde var i øvrigt en kakkellovn, som sørgede for varmen i de kolde måneder. Al træning og alle kampe for VBs hold foregik på klubbens eneste bane, "Hullet". Foruden VBs egne aktiviteter blev banen også flittigt benyttet af Vejgaard Vestre Skole, ligesom datidens børn og unge mennesker i Vejgaard også løb og spillede på

De frivillige kræfter kunne ikke løbe opgaven i mål. Det indvilligede kommunen i og de gjorde arbejdet færdig i løbet af de kommende 5 år, så stadion ved Øster Sundby Vej stod klar til indvielse søndag den 11. juni 1939.

Opgangstid i 1940'erne

Trods de vanskelige krigsår i starten af 40'erne, blev selvsamme år starten på en opgangstid for VB. Udenfor banen var fællesskabet stort og mange af de samme ledere fra 1925 stod fortsat i spidsen for arbejdet i klubben. Og indenfor kridtstregerne gav de forbedrede baneforhold sig udslag i medlemsfremgang, og også sportslig fremgang. Efter mange år i den næstbedste række rykkede VB i 1943 op i den bedste række – efter et sandt drama mod Frederikshavn. Oprykningskampen blev spillet på Aalborg Stadion under overværelse af 1200 tilskuere, som kunne se den ordinære kamp slutte 3-3. Den forlængede spilletid gav ingen mål og hvad gjorde man så lige? Lodtrækning eller omkamp? JBU gav klubberne frie hænder til at afgøre oprykningen og begge klubber var helt enige om at der skulle spilles en ny kamp. Hele 1800 tilskuere mødte op på Aalborg Stadion onsdag den 26. maj 1943 til en yderst spændende og nervepirrende kamp, som gav VB en 1-0 sejr og dermed tilbagevende til den fine række.

Jubilæum og nedgangstid

Til VBs første jubilæum, i 1950, blev fællesskabet og pionerånden hyldet. VB-ånden havde båret klubben gennem de svære opstartsår, men jubilæet markerede paradoksalt nok et vendepunkt. Flere af de markante ledere trådte efter jubilæet et skridt tilbage, og afløserne var ikke helt klar. Fra 1950 til 1956 skiftede VB formand 6 gange, og det gav uro. En række uheldige beslutninger førte klubben ud i vanskelige økonomiske tider, og det var i det hele

taget nogle hårde år. I 1956 trådte Bagermester Svend Aaen dog til som formand, og med ham vender udviklingen. Aaen fik den gamle ånd tilbage og vendt skuden. I 1957 er formanden medstifter af VBs Spareforening, som skulle tjene penge til den slunkne klubkasse, og i 1958 blev et nyt klubhus på "Sahara" indviet. Det gav klubben langt bedre rammer og mulighed for at skabe et egentligt klubliv.

Nyt klubhus - igen

Op gennem 1960'erne fortsætter medlemsfremgangen i VB. Især ungdommen strømmer til, og der er livlig aktivitet såvel på banerne som i klubhuset. Og trods kun 10 år på bagen, står det henimod slutningen af 60'erne klart, at de nuværende bane- og klubhusforhold ikke er tilstrækkelige. Daværende formand, Viggo Olesen, sætter gang i projekteringen af et helt nyt klubhus, som gerne skulle fremtidssikre VB. Både banemæssigt og i forhold til nok plads i klubhuset.

Sofievej 31 er byggegrunden og efter 3 års kamp, og flere budgetoverskridelser, kan VB'erne bydes indenfor i hvad, der dengang blev betegnet som "Nordeuropas flotteste klubhus". Et imponerende klubhus i 3 etager. Mens disse forhold således var i top, så fulgte baneforholdene ikke med. På grund af forskellige fejl i processen gik der ti år, før baneanlægget fik tilført de to yderste baner på øverste niveau, og i

den mellemliggende periode måtte VB fortsætte med at bruge de gamle baner i "Hullet", Vejgaard gl. Stadion og "Sahara", men alligevel var det over flere perioder nødvendigt at indføre medlemsstop. Der var ganske enkelt ikke plads til alle, der gerne ville trække VB-trøjen over hovedet.

Divisionsklub

Med Sofievej som fast base har VB ført en tilværelse som så mange andre klubber. Lidt op og lidt ned. Både hvad angår de sportslige placeringer, medlemstallet, økonomien m.v. Sportsligt har vi i lange perioder rodet rundt i Serie 2 og Serie 1. Oprykningen til Danmarksserien i 1993 og de efterfølgende ti år gav et varsel om, at VB havde potentiale til mere! Og siden 2015 har VB konstant ligget enten i toppen af Danmarksserien eller været Divisionsklub. Gennem alle årene på ren amatørbasis, for økonomien er ikke til andet og mere i VB. Vi skal overleve på fællesskabet og på viljen til at lykkes på trods.

"Nordeuropas flotteste klubhus" har jo efterhånden en del år på CV'et, og moderniseringen til mere tidssvarende forhold er foregået over flere etaper. Omklædningsrummene viste sig hurtigt at være for få, så nogle af de mange kvadratmeter er blevet omdannet til omklædning. Og senest, her i jubilæumsåret 2025, er cafe og køkken blevet moderniseret for et pænt stort beløb.

Og nåh ja, så er der banesituationen! Som en af forholdsvis få klubber i Aalborg, råder VB ikke over en kunstgræsbane, og vi bruger derfor et 6-cifret beløb hvert år på at leje os ind andre steder. For fodbolden er i dag en helårssport, med kampe og træning også i vintermånederne, når græsbanerne er lukkede fra 1. november til 31. marts. Opdaterede og tidssvarende baneforhold står højt på ønskesedlen for 100-års jubilæet, men hvad mon fremtiden ellers byder på? Den er som bekendt svær at spå om, men Vejgaard Boldspilklub vil gerne være et endnu større og endnu bedre samlingspunkt for borgerne i vores bydel. Med hvad det nu kan føre med sig af forskellige aktiviteter. De første 100 år har bragt os hertil, hvor vi er i dag, og turen fortsætter mod nye milepæle, på og udenfor banen.

Af Lars Thomsen

Da Nordjylland dominerede dansk cricket år...efter år...efter år...

Fire hold var blandt de bedste hold i et halvt hundrede år. Det er siden gået drastisk tilbage - og i dag er Aalborg Cricket Club i den tredje bedste række samt den nystartede forening i Frederikshavn de eneste klubber i regionen.

AaB's danske mestre i cricket 1961.
Bagest fra venstre: fra venstre: Bjarne Lund Pedersen, Jørgen Ib Nielsen, Poul Wohlk, Carsten Morild, Henrik Mortensen, John Jensen og Hans Ole Luther.
Forrest fra venstre: Jørgen W. Larsen, Hardy Sørensen, Niels Jørgen Andersen, Flemming Nielsen og Flemming Sørensen.

Det er blevet til 21 danske mesterskaber i cricket til klubber beliggende i Nordjylland. I årene 1955-56-57 og 59 samt pokalturneringen i 1968 vandt Hjørring Idrætsforening overbevisende og ikke mindst med en massiv opbakning på anlægget på Frederikshavnsvej - ofte op til et par tusinde tilskuere på en velbesøgt søndag. I 1961 sikrede AaB sig klubbens første mesterskaber og siden vandt de i rap indtil 1974 - og atter igen 1976-77. Det skyldes ikke mindst de fire lysende "stjerner", Carsten Morild, Henrik Mortensen, Hardy Sørensen og Bjarne Lund Petersen, der var på landsholdet og boldtalenter langt ud over det sædvanlige. I 1975 vandt Svanholm fra Brøndby klubbens første mesterskaber og brød aalborgensernes dominans, men det lykkedes AaB at genvinde DM i 1976-77. I 1984 lykkedes det Aalborg Chang at vinde det danske mesterskab, og det skyldes ikke mindst, at duoen, Carsten Morild (med to sønner) og Henrik Mortensen, skiftede til klubben på Provstvej i Aalborg, da AaB opløste deres cricketafdeling på det spritnye anlæg i Øster Utrup i udkanten af Aalborg.

Nykøbing Mors Cricketklub (NCC) var i flere år med i toppen i landets bedste række, og de fire nordjyske klubber var vel fungerende med masser af ungdoms- og og seniorspillere. Tilgangen var optimal i hele regionen, da der i sommermånederne var godt to måneders pause fra fodbold. Det medførte, at mange boldtalenter naturligt kastede sig over cricketsporten - og var aktive i den "ædle" sportsgren, som i tidernes morgen stammede fra Storbritannien. Siden har spillet bredt sig over hele kloden, og cricket er nu verdens næstmest udbredte sportsgren - kun overgået af fodbold!

I øvrigt kommer cricket på det Olympiske program i 2028 i USA, hvilket også betyder et ekstra pift til den populære sportsgren.

"Jeg erindrer, at der i Aalborg fra halvtredserne blev spillet gadecricket flere steder", siger Klaus Buus.

Han har som seniorspiller repræsenteret først Aalborg Chang, derefter AaB og senere Hjørring, hvortil han flyttede i forbindelse med jobbet som skolelærer.

"Især på Sauers Plads i Aalborg var der organiserede kampe mellem de respektive

bydele, da der var hold fra Ø-gade kvarteret, Midtbyen, Vestbyen, "Minkfarmen", Kærby samt "Øen", som var en bebyggelse klemmt inde imellem Chang og AaBs anlæg. Det var absolut ikke guds bedste børn, der voksede op i dette område med husvildebarakker og små kår. Mange havde en vanskelig adfærd og tilværelse. Heldigvis var flere af disse personer også dygtige boldspillere, og flere fik en flot karriere i de to klubber i Aalborg".

Klaus Buus har repræsenteret både Chang, AaB og Hjørring på det højeste niveau herhjemme samt været anfører for landsholdet. (Foto: privat)

Aalborg Chang havde en blomstrende ungdomsafdeling i cricket hovedsageligt ledet af Henry Buus (Klaus Buus far) - og klubben vandt DM for Junior i 1959 og 1962 - og 63. En del af disse spillere gjorde siden en fornem karriere i andre sportsgrene.

Bjarne Jensen (Basse) blev professionel fodboldspiller i AGF - og senere i den bedste skotske og hollandske liga. **Ole Storch** blev dansk landholdsspiller i fodbold for AaB, Karl Otto Koch, blev landsholdsmålmand i håndbold og senere afholdt træner i KFUM og Vadum, mens **John Larsen** og **Tom Kristensen**, begge blev danske mestre i boksning for Sparta og Jyden!

spillede uden "slåhandsker" (der beskyttede hånden), når han gik til gærdet. Ofte slog den velbyggede og knap to meter høje håndværker bolden langt ud over Frederikshavnervenjen - med fare for den kørende trafik.

I 1968 vandt Hjørring Idrætsforening pokalturneringen i cricket. Der er mange velkendte navne på det vindende hold: Ole Christoffersen, Flemming Søndergaard Jensen, Peer Morild, Børge Jensen, Torben Vandsted, Hans Fausbøll (siddende) Kaj Hermansen, Mogens Uhrskov, Poul Verner Jensen, Klaus Buus og Dennis Raahave. (foto: Privat) (vi beklager beskæringen af foto...det er næsten hovedløst...)

Hjørring viste vejen

I anden halvdel af 1800-tallet spillede cricket en stor rolle i det danske kulturliv. Der blev spillet cricket flere steder i Hjørring - og byen blev kaldt "Danmarks Cricketby". I 1895 var spillet yderst populært, og der fandtes hele fire klubber i Hjørring.

Det var Fremad, Afholdsfolkernes Cricketklub, Latin- og Realskolens Cricketklub samt Hjørring Cricketklub.

Når de københavnske storklubber dengang kom på besøg (AB og KB) blev de gennem årene "fyrsteligt" modtaget på den lokale jernbanestation, og med et orkester i spidsen marcherede de gæstende spillere gennem gaderne med optog - og frem til idrætsanlægget i udkanten af byen.

Den "gyldne" periode i Hjørring Idrætsforening blev hovedsageligt grundlagt af Thomas Morild, der var far til Svend Morild og farfar til Carsten Morild.

Det lokale koryfæ, Axel Morild (fætter til Svend), havde fire brødre, Jørgen, Karl, Kristian samt Peer. Denne håndfuld aktive forenet med andre dygtige boldspillere, Hartmann Pedersen (skruekaster), William Søndergaard (hårdkaster), Aage Heilesen (mediumkaster) og Erling Krogh Andersen (dygtig gærdespiller) var stærkt medvirkende til de fire mesterskaber i halvtredserne, hvor den hårdeste modstander var Akademisk Boldklub (AB).

Peer Morild var en hård "nyser" og han

AaB satte ny standard

AaB fik tilgang af Carsten Morild fra B1909 i 1961. Det forenet med talentfulde, Henrik Mortensen, unge Hardy Sørensen samt multitalentet, Bjarne Lund Petersen, som på en weekend ofte nåede at spille en cricketkamp lørdag, og søndag først en divisionskamp for AaB i fodbold på Aalborg

Stadion kl.13.30, hvorefter han skyndte sig op til Tennishallen på Annebergvej (overfor stadion) for at spille divisionshåndbold for AH i Tennishallen kl.16.00. Sådan!

Klubben på Ny Kærvej satte en helt ny standard for cricketsporten herhjemme, idet spillerne begyndte med løbe- og styrketræning, hvilket bragte dem i langt bedre kondition end de øvrige hold. Med en dygtig holdleder, Flemming Sørensen, så blev der trænet tre gange om ugen, og det gav pote, idet AaB sikrede sig det danske mesterskaber i 1961 og til og med 1974. Cricketsporten fik en enorm omtale af medierne, hvor der hver mandag i sæsonen, var mindst et par sider med nøje beskrivelser af weekendens kampe af både AaB og Chang, men også Hjørring og Nykøbing Mors.

De fleste af cricketspillerne var kendte personligheder i bybilledet - og de nød den positive omtale i de tre medier, Aalborg Stiftstidende, Aalborg Amtstidende og Ny Tid. Carsten Morild var også en dygtig badmintonspiller i Triton (DM i herredouble med Erland Korps), håndboldspiller på divisionsniveau og senere en kompetent golfspiller, ligesom den temperamentsfulde Henrik Mortensen, fodboldmålmand på AaBs divisionshold og talentfuld håndboldspiller i AH og Hardy Sørensen der var en dygtig håndboldmålmand også i AH.

AaB mistede tilgang af ungdomsspillere efter udflytningen fra Ny Kærvej til anlægget på Hornevej i Øster Uttrup, og så gik cricketafdelingen i opløsning.

Det blev i firserne begyndelsen til afslutningen på en eminent og helt ubeskrivelig cricket-æra i dansk idrætshistorie.

Henrik Mortensen ses her i aktion for Chang. Hans engagement og til tider store temperament var med til at sætte ham op til de store opgaver. Det var ikke altid noget der passede hans modstandere, når han søgte kampen i kampen. Han var i 60'erne og 70'erne både med bat og bold en af dansk crickets store... - ja, måske den bedste...

Den smukkeste bane

Nykøbing Mors Cricket Club (NCC) har desværre også lidt en trist skæbne i de seneste mange år, da aktiviteterne på - måske Danmarks smukkeste cricketbane - beliggende ud til vandet på Ørodde i udkanten af Nykøbing Mors, stilnede af. Klubben blev etableret i 1898 og blev hurtigt en veldrevet og respekteret idrætsforening i lokalområdet. I 1950 flyttede NCC fra bymidten ud til det smukke og idylliske område ved Ørodde. For en mindre købstad med knap 10.000 indbyggere, så blev NCC en magtfaktor på Mors, hvor klublivet eksisterede i bedste velgående.

Det var "fornemt", når klubben ofte blev nævnt i Pressens Radioavis søndag middag, når landskendte Gunnar "Nu" Hansen opremsede resultater og stillinger, og når cricketkampene stadig var uafsluttede og undervejs, så var det endnu muligt for interesserede at nå ud til Ørodde og se afslutningen på cricket-opgøret.

Til trods for flere kendte lokale fodboldspillere, som Henning Enoksen, Tommy Troelsen og Kaj Poulsen (de blev alle tre landsholdsspillere), så var det cricket-sporten, som var dominerende, med klubben placeret i landets fineste række - og det gav masser af respekt på disse kanter.

"Jeg har tilbragt en stor del af min tilværelse på cricketbanen i Nykøbing Mors", siger Claus Hansen, (formand for Dansk Cricket Forbund fra 1997-2007).

Forinden var han formand for NCC i 1989-94 - og på det tidspunkt var der stadigvæk masser af aktivitet både hos ungdom - og seniorniveau samt også med damecricket.

"Vi har gennem årene haft mange dygtige cricketspillere, og flere af dem kom på landsholdet", tilføjer Claus Hansen.

"Jeg kan i flæng nævne Henry Gade, Erik Nielsen, brødrene Henning og Bjarne Jensen samt de alsidige og dygtige brødre Morten Hedegaard Andersen og Lars Hedegaard Andersen samt Mogens Dahl Nielsen".

"Vi havde nogle drabelige kampe med AaB, Chang og Hjørring, der var lokale klubber, som ofte havde en del spillere, der tidligere havde repræsenteret NCC.

Store Bededag 1975 spillede vi mod AaB i pokalturneringen. AaB havde ikke tabt en cricketkamp i mange år og var storfavoritter. Men vi havde fået en engelsk træner og han sagde til os: "I kan godt slå dem". Kampen udviklede sig til vores fordel, og rygtet om dette løb over hele byen og folk valfartede ud til cricketbanen, og der var omkring 500 tilskuere, da vi scorede det vindende point".

Mange ildsjæle

"NCC har gennem årene også haft mange "ildsjæle", som har været medvirkende til et blomstrende ungdomsarbejde," pointerer Claus Hansen.

"Karl Georg Holch Andersen var således pedel på det lokale gymnasium, og han åbnede gymnastiksalen i vinterhalvåret for cricket. Det betød, at NCC var en af de første klubber herhjemme, hvor det var muligt også at spille om vinteren.

I slutningen af halvfjerdserne vandt klubben således DM for lilleputter, drenge og junior. Det var stort og helt uhørt på dette tidspunkt - og de lokale medier flød over med omtale.

Denne enorme tilgang betød også, at de unge piger i byen blev grebet af cricket og pludselig havde vi også en velfungerende pige/dameafdeling, som var blandt de bedste herhjemme."

Cricketporten er lokalt gået voldsomt tilbage og i Nordjylland finder man efterhånden "kun" Aalborg Cricket Club, der træner og spiller kampene på Dyrskepladsen i Skalborg samt den nyopståede klub i Frederikshavn, som må tage helt til Aalborg for at afvikle kampene, da de IKKE har en hjemmebane.

Det kan den lokale og ellers idrætsvenlige (?) kommune ikke være bekendt.

Fremtiden?

Af Niels Torp

Denne artikels skribent Niels Torp Andersen spillede cricket i Chang, men fik først debut på landsholdet, da han flyttede teltplæne til hovedstaden og spillede for AB. (Foto privat)

På billedet herunder:

"Hvor der er liv er der håb!" og i Nykøbing Mors Cricket Club er der i 2025 omkring 100 medlemmer...

FODBOLDENS MEST ENSOMME PLADS...

Aalborg Frejas Jørgen "MUA" Pyndt causerer over målmandens betydning og de flossede nerver: En enkelt fejl kan koste alt!

En angriber kan brænde 17 kæmpechancer i løbet af en kamp, men alligevel blive holdets store helt ved at skrabe bolden over mållinjen i sidste minut af overtiden. En målmand kan præstere den ene pragtredning efter den anden, men alligevel blive holdets skurk ved et drop i sidste sekund af overtiden.

Så enkelt kan det siges. Og dermed er det også dokumenteret, at målmandsposten uden sammenligning er holdets vigtigste og mest udsatte position.

Hvad jeg som selvudnævnt formand for den endnu ikke officielt eksisterende målmandsforening URIAS kan skrive under på.

Navnet er velvalgt.

Det er hentet fra Samuels Bog i Bibelen. Urias var en soldat, som Kong David sendte ud på en udsat post for at være sikker på, at han blev dræbt, så kongen kunne løbe med hans hustru Batseba (og nej, det sidste har intet med fodbold at gøre!!)

Men altså:

Vi har målmanden i fokus i dette lille causeri om spillets mest ensomme post.

Lad os først få den officielle definition på målmandsposten, sammenstykket efter adskillige opslag på det alvidende internet:

"Den spiller, hvis primære opgave er at forhindre modstanderne i at score mål.

Målmanden er den eneste spiller, der må bruge hænderne i eget straffesparksfelt. Positionen kræver en unik kombination af færdigheder".

Med tanke på sidste sætning, så forstår man endnu bedre den bidende sarkasme i den bemærkning, Michael Laudrup engang gav Peter Schmeichel i en TV-studiedebat:

**"Du er jo ikke fodboldspiller...
- du er målmand!"**

naturligvis afleveret med den elegance og humor, som kendetegner fodboldens gentleman og elegantier par excellence.

Man skal være lidt gal

Det er en udbredt opfattelse, at en målmand skal være lidt gal for at indtage den udsatte position. Schmeichel bruges ofte som eksempel, fordi han var så enormt fokuseret og engageret, men ellers er det lidt af en myte.

Dog med undtagelser - og een af dem går vi langt tilbage i historien for at finde.

Hermann Friis Christensen, Freja...

Navnet ringer ingen klokke i dag udover snævre kredse i Aalborg Freja.

Han var målmand på det mesterrækkehold fra Vestby-klubben, der blev jysk mester i 1925-26, altså for 100 år siden.

Hermann var kun af middelhøjde, men kompenserede med enorm hurtighed, smidighed og en formidabel frygtløshed.

Han kastede sig ud i alt med dødsforagt indenfor sit domæne:

Målfeltet - og navnlig det lille.

Hermann Christensen var målmand i de år, unionskampe betød noget og samlede tusindvis af tilskuere.

Som nu den 9. september 1934. 16.000 tilskuere på Århus Stadion til en kamp mellem KBU (København) og JBU (Jylland). Hermann vogtede det jyske mål og overstrålede sin kollega i det andet mål, landsholdsmålmanden Svend Jensen fra B93. Kampen endte i øvrigt til alles overraskelse 6-3 til JBU.

Efter kampen skrev en avis:

"Hermann Christensen i mål har næppe nogensinde spillet så fremragende som i dag. Hans spil, der gang på gang hilstes med stående ovationer, var i landskampstil, og det må stå hen som en gåde, hvis den dygtige Aalborgmålmand ikke vogter målet mod Norge på søndag".

Det gjorde han ikke, og han fik aldrig en landskamp. Han indstillede karrieren som 32-årig.

Han døde i 1963, kun 59 år gammel.

En lille, stor målmand for Freja og Jylland.

Gode målmænd fra Aalborg

Da jeg kom til Aalborg i slutningen af 1967, var der mange gode målmænd i AaB, byens store signaturklub. Kai Vestergaard var "abdiceret" og Kaj Paulsen, Kurt Winde og

Old Boys-målmand Kai Vestergaard blev gravet frem, da AaB's bedste målmænd Kaj Paulsen til venstre og Kurt Winde til højre brækkede armen. Kaj Paulsens arm mod skotske Morton og Kurt Windes efter et sammenstød mod Hvidovres forward Kurt Berthelsen.

Ole Wendelboe spillede på ynglingemesterrækkeholdet, 16-årige Karsten Simensen spillede på ynglinge A-holdet og Henrik Mortensen, der havde stået ugen før, blev skadet mod KB. Modstanderen i Kai Vestergaards kortvarige comeback var B93, og københavnernes blev besejret med 5-0. Kai Vestergaard rorte kun bolden ved udspark og et par tilbagelægninger fra sine venlige forsvarerskolleger.

de unge talenter Ole Wendelboe og Karsten Simensen fra Sebber var klar til at tage over. Kaj Paulsen med tilnavnet "Mælkemand" med reference til hans civile erhverv, var reaktionsstærk og dygtig mand-mod-mand, men også med nogle spektakulære "skovture".

I 1962 var han med til at spille AaB tilbage i 1. division. Han var med til at vinde to pokalfinaler i 1966 og 1970 og bronze i 1969 - og fra 1969 til og med 1970 fik han 11 A-landskampe, dog uden at vinde en eneste. Kaj Paulsen var et vellidt og socialt indstillet menneske, der endte sit arbejdsliv som inspektør i sit elskede AaB.

Han døde i 1999, kun 57 år, og ligger begravet i sin fødeby, Viborg.

Herover: AaB'erne: 1975 - Karsten Simensen, John Holm Jensen og Henning Munk Jensen, der prikker til bolden. Resultat: 1-0 mod B1901.

Til højre herfor: 1976 - Træner Kjeld Thorst i AaB får en udfordring på målmandsposten. Harbo Larsen kom fra Freja, og tog kampen op med Karsten Simensen om pladsen mellem stængerne. Et reddet straffespark i privatkampen mod Real Madrid med Henning Jensen på holdet betød, at den vippede over til Harbo Larsens fordel. Han var kommet på banen ved 2. halvlegs start og fik med redningen stadion til at skælve i jubel. Situationen blev reddet ved at Karsten Simensen skiftede til FFI (Frederikshavn), og dermed fik vendelboerne en fantastisk målmand.

Fra venstre: Karsten Simensen, Kjeld Thorst og Harbo Larsen.

Til venstre: Changs målmand Erland Christensen i et svæv foran en undrende Casper Steffensen.

Til højre herfor ses NB's farverige målmand Jens

Bjørnholt. Herover fra 1950 i en kamp AaB-Chang med resultatet 3-2 i overværelse af næsten 10.000 tilskuere.

Fra venstre: Harry Rasmussen, Chang, Erik Rasmussen og Ove Rønn, AaB, Erik "Skotte" Rasmussen Chang og målmand Erland Christensen, Chang, der selv ude i fuld længde må se bolden gå i netmaskerne....ak, ja...

En af dem, der fulgte efter Kaj Paulsen, var Karsten Simensen, der fik 275 kampe for klubben og i tilgift små 100 kampe for storsatsende Frederikshavn IF, hvor han fik følgeskab af Henning Munk Jensen.

Pladsen tillader ikke at gå i detaljer med den simenske karriere, men han er indehaver af en usædvanlig rekord.

I en kamp mod B1901 på Nykøbing Falster Stadion midt i 1970'erne reddede han tre straffespark! En uhørt præstation, som sendte de tre straffesparksskytter til psykolog i flere måneder.

Simensen er også indehaver af en anden rekord, nemlig 20 sekunder i en landskamp på udebane mod Togo! Men alligevel er han ikke registreret for en A-landskamp i DBU's annaler. Dybt uretfærdigt.

Simensen er en lun fætter med underspilliget humor. Under et besøg til Aalborg Frejas berømte "Gule Ærter" fortalte han, at han engang er blevet udvist - for at tage med hænder. Det var i en kamp i Slagelse, dommeren mente, det var udenfor feltet.

Det mente Simensen ikke, men fik det røde kort og traskede stilfærdigt til omklædningsrummet. Manden fra Sebbler er ikke den, der skræpper op.

Udenfor kridtstregene blev det til en fornem karriere som kommunaldirektør i Sejlflod og Frederikshavn samt arbejdsmarkedsdirektør i Nordjyllands Amt. Fodbolden fyldte også efter karrierestopet med målmandsskole og opfindelse af boldkanonen "Ball Training Machine". Simensen er aktiv i AaB's Venner og en meget afholdt og vellidt ambassadør for sin klub og det spil, han elsker.

Der er så mange...

Det aalborgensiske fodboldkort er fyldt med så mange dygtige og markante mål-mænd, men jeg må nøjes med at nævne dem kort og i flæng: Erland Christensen, Chang, Jens Bjørnholt, Nørresundby, Harbo Larsen, Freja og AaB, Karsten Kær, Chang - og så får jeg tæsk for at have overset eller glemt en masse. Og for slet ikke at beskæftige mig med nuværende spillere, men dette er altså et summarisk historisk tilbageblik. Og lad os så lige vende tilbage til udgangspunktet: **Den udsatte og ensomme post. Og ofte den mest udkældte og kommenterede.**

Som f.eks. dengang, jeg i en høj alder konverterede fra 7-mands til 5-mands old boys fodbold og blev instrueret i, at målmanden ikke måtte holde fast i bolden.

Så lød det tørt og højlydt fra min i enhver henseende gode holdkammerat Jens Erik Hoff Kjeldsen, kun kendt som "Rinso":

"Det er ikke noget problem for Pyndten..!"

Det var i øvrigt også Rinso, der gav mig mit Freja-navn **MUA = Målmand Uden Arme.**

Ikke sandt: Spilletets mest udsatte post.

Om det så er på et forblæst hjørne af Lars Tyndskids mark i det yderste Vendsyssel eller en kamp om verdensmesterskabet på Wembley.

Det er (næsten) altid målmandens skyld.

Jørgen MUA Pyndt

Artiklens forfatter Jørgen Pyndt fanget i det, der er enhver målmands våde drøm:

Den vandrette svævende redning ude ved stolpen
Billedet er fra 1966 og fra en kamp i Danmarks-serien for barndomsklubben Toreby Grænge Boldklub på Lolland. Og til visse skeptikere: **Nej. Der er ikke brugt kunstig intelligens.**

(...og man ser hverken bold, mål eller net....aaaarhh...)

Venskab over alle grænser !

Ungdomslegene - Aalborgs bidrag til mellemfolkelig forståelse...

"Idrættens varme, flammende bål, leder mod sigtet, legenes mål: Venskab på tværs af alle skel!"

Sådan er overskriften omkring UL i SIFA's "krønike" - forfattet af Eivind "SAM" Samuelsen fra 1983:

Idræt i Aalborg gennem hundrede år.

Og ja - sloganet holder endnu!

Selvom der er ændret rigtig meget på konditionerne omkring afholdelse og indkvartering – så må man bare sige, at det holder endnu.

Tilbage i 1974 gik Aalborgs daværende kommunaldirektør Hans Nielsen varmt og stærkt ind for tanken om venskabsby-samarbejdet - og SIFAs formand og senere borgmester - Marius Andersen var med på idéen om at samle ungdommen fra venskabsbyerne til et idrætsarrangement i stil med de Olympiske Lege.

Med opbakning fra den siddende SIFA-bestyrelse, blev der derfor nedsat et udvalg med Aalborg Stiftstidendes sportsredaktør Eivind "SAM" Samuelsen, som præsident

- og derefter en række andre udvalg - der jo skulle muliggøre afholdelsen af de første lege i 1975.

Et af de vanskeligste håndterlige udvalg var "indkvarteringsudvalget", da det jo var meningen, at alle deltagere fra venskabsbyerne skulle indkvarteres privat, netop for at fremme den mellemfolkelige forståelse.

Indkvarteringen blev en succes!

Alle blev indkvarteret privat, og det gav den afsmitning, at sloganet "Venskab over alle grænser" blev realiseret med succes. Ved afslutningen af ungdomslegene blev alle stillet overfor en helt ny situation, man skulle tage afsked med hinanden - og det var et rørende syn.

Tårer, omfavnelser og et "på gensyn" understregede succesen og rigtig mange venskaber fra dengang lever stadig videre i bedste velgående.

Hvis vi kigger på legene i 1983, som var de

tredje i rækken, så var der deltagelse af omkring 2500 unge fra 16 nationer, der skulle dyste i 29 idrætter (!) - og da alle blev privat indkvarteret, så var legene en begivenhed, som involverede hele byen.

Op mod 10.000 tilskuere fyldte Aalborg Stadion, da de unge marcherede ind på grønsværen til åbning af legene.

Gamle venskaber blev genopfrisket.

Nye blev knyttet.

Sprogbarrierer, politiske og religiøse barrierer blev brudt ned.

16 nationers unge og deres ledere var forbrødre i et varmt venskab - et venskab for livet.

Aalborg har knyttet venskabsforbindelser til talrige byer, og den dag i dag er der ikke færre end 32 af dem fordelt over hele verden.

Mange af Aalborgs idrætsklubber har med hyppige genbesøg været med til at styrke venskabet byerne imellem.

UL fik en kæmpe udvikling med Vestre Fjordpark som rammen for åbning og lukning af UL i 2019, hvor vi så "med et knips" røg ind i "drone-alderen"...

UL87: Herover: Borgmester Kaj Kjær åbner.
• Til højre: Modtagelse af "ugens gæst" i Stadionhallen • Herunder: Kjeld Ulmits sender cykelryttere ud på ruten..

UL91: Værtfamilien Simensen modtager gæster
• Til højre: Parasportssvømmer Lars er klar i Haraldslund
• Herunder: Rugbymatch i Vesterkæret

UL91: Fra venstre: Klar til start i Skovdalen
• Brydning i Stadionhallen
• UL-flaget bæres ind på stadion
• Til højre Kampsport for fuld skrue...

UL 83. Løberen Bo Pedersen fra Aalborg tænder UL-flammen for øjnene af ca. 10.000 tilskuere. Ca. 2500 unge idrætsudøvere fra 16 nationer bager deres respektive nationsflag marcherede ind på Aalborg Stadion til jubele og hilst af de mange tilskuere.

UL95: Ul-flaget "springer ud" med faldskærm • Herover: Friske Aalborg ropiger • Aalborgledere: Ejgil Andersen, VB, Jørgen Lund Pedersen, Freja, Ejvind Poulsen og John Jørgensen, AaB, Tage Sørensen, AIK Vejgaard og Bent Nissen, Chang. • Herunder kommer løberne i mål og medaljer til rytterholdene er uddelt....

UL07: Flammen tændes for åbning i Skovdalen • Peter Reinau speaker åbningen • Infocenter melder klar. I midten Lise Pedersen fra SIFA, som var med år efter år...efter år...efter....

I 1983 kom der bl.a. deltagere fra Antibes, Frankrig, Edinburgh, Skotland - Fredrikstad, Norge - Gdynia, Polen - Húsavík, Island - Innsbruck, Østrig - Karlskoga, Sverige - Lancaster, England, Rapperswil, Schweiz - Rendsburg, Tyskland (Vest) - Riihimäki, Finland - Varna, Bulgarien - Wismar, Tyskland (Øst) - og så naturligvis Aalborg. Byer som stadig deltager i vores lege hvert 4. år - og som nyder at besøge vores by. Privat indkvartering var på programmet fra starten - dels for at billiggøre det gigantiske arrangement og dels for at bringe de unge i nær kontakt med hinanden.

Den linje er desværre ikke længere en del af legene i hverken Rendsburg eller Aalborg, men praktiseres stadig i både Lancaster og Almere - når vi er på besøg der.

Den internationale og nationale samfundsudvikling har gjort, at det år efter år blev sværere og sværere for de enkelte byer/ idrætter at skaffe nok indkvarteringsværter til alle deltagerne.

Folk er begyndt at tage mere på ferie, og er vel i bund og grund nok også mere private. Derfor er der nu åbnet for indkvartering på skoler og i klubhuse i stedet - og det er en anden oplevelse, men absolut stadig et

rigtig godt tiltag i de unge menneskers liv. Der knyttes stadig venskaber på tværs af landene - og det er blevet noget lettere at vedligeholde via de sociale medier.

En lille kuriøs beretning fra i år er, at en af de officielle deltagere fra Norge står uden for "Hotel Hvide Hus og snakker med en af de kinesiske ledere via en app på mobilen. Det kunne man ikke i 1975 - men stof til eftertanke i nutidens samfund:

Vi KAN snakke sammen!

UL-idéen har været annekteret af flere venskabsbyer. Siden 1975 er arrangementet skiftevis blevet afholdt i de fire venskabsbyer: Aalborg i Danmark, Almere i Holland, Lancaster i England og Rendsburg i Tyskland. På billedet her er vi gæster i Almere, Holland, som her hylder den danske delegation 2022...

Ved legene i år – var der ca. 900 udenlandske deltagere fra 18 byer – der dystede i 15 idrætter. Disciplinerne var atletik, badminton, basketball, bordtennis, bueskydning, fodbold, fægtning, golf, gymnastik, håndbold, judo, karate, svømning, tennis og volleyball.

Gæster fra nær og fjern

Ved **Ungdomslegene 2025** deltog både sportsfolk og ledere fra Rendsburg og Wismar i Tyskland, hollandske Almere, Vilnius i Litauen, Lancaster i England, Rapperswil i Schweiz, Karlskoga i Sverige, Gdynia i Polen, Antibes i Frankrig, Fuglefjord på Færøerne, østrigske Innsbruck, Varna, Bulgarien, ukrainske Mykolaiv, Tulcea, Rumænien, Hefei, Kina, finske Liperi, Frederikstad i Norge og irske Galway. Indkvarteringen foregik på 3 lokaliteter: Vesterkærrets Skole, Gl. Hasseris Skole og Gigantium. Omdrejningspunktet var igen i år Aalborg Freja, hvor alle deltagere blev bospist i Freja-Hallen og Vestre Fjordpark - hvor både åbningen og afslutningen fandt sted. På legenes sidste dag var der igen i år arrangeret aktivitetsdag i fjordparken - så alle kunne hygge på tværs af byer, lande og

idrætter. Vejret var fint - ingen alvorlige skader - så alle hyggede sig. Ungdomslegene var og er - ikke mindst takket være en kæmpestab af frivillige idrætsledere imponerende arbejde i klubberne - blevet til en begivenhed, som stadig giver deltagerne et varmt minde for livet. 50 års Ungdomslege med 5 forskellige borgmestre: Marius Andersen, Kaj Kjær, Henning G. Jensen, Thomas Kastrup Larsen og Lasse Frimand Jensen har betydet rigtig meget for tusindvis af unge mennesker over hele verden - og forhåbentlig bliver det ved...

Jeg selv var med i legenes volleyball konkurrence i 1975, selv om vi ikke var helt gamle nok, men der manglede et drengehold for at konkurrencen kunne gennemføres, så den røg vi med på, sammen med den anden lokale klub - Shima... Vi var chanceløse mod de stærke polakker, men fik en god kamp ud af det mod Nørresundby-drengene, men fornemst af alt var jo den smukke bronzemedalje.

Sidenhen har jeg haft den store fornøjelse af at være delegationsleder for vores unge atleter i årene 2016 til 2024 i henholdsvis Rendsburg, Lancaster og Almere - ligesom

jeg har været med i styregruppen - når vi har været på hjemmebane i Aalborg siden 2007.

Og det er det samme alle steder - nervøsitet ved ankomst og tårer ved afgang - de unge mennesker bliver mentalt et eller flere år ældre i løbet af de 5-6 dage, der er lege. Og der er stadig så mange paralleller til legene i 1975, det er bare på en lidt anden måde, børnene bliver ikke privat indkvarteret, men de hygger sig stadig - dels med deres kammerater fra hjembyen - men også på tværs af byerne i deres idrætter.

En anden udvikling har også været - at det er de store idrætter, som fodbold og håndbold, der dropper ud - sikkert fordi mange at dem deltager i cups i udlandet i forvejen. Så her kommer flere små idrætter med, og det kan virke som en inspiration for klubbens unge og være med til at fastholde dem i sporten.

Så set herfra - så kan idé-skaberne sagtens gå og være tilfredse....

**Ungdomslegene i Aalborg har skabt...
- og skaber stadig:**

VENSKAB OVER ALLE GRÆNSER!

Søren Larsen, SIFA

